

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2025 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie M. K.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 311/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt III K 24/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego zmieniającego wyrok Sądu I instancji, którym skazano M. K. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podniesiono przede wszystkim zarzut wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, obszernie przedstawiony w pięciu punktach *petitum* kasacji. Nadto podniesiono zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego dotyczących kontroli instancyjnej.

W konkluzji zawarto wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Na jego uzasadnienie podniesiono, co następuje: „Z wywodów SA na s. 48 uzasadnienia

wynika, że SA po zastosowaniu z urzędu wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary uznał, że oskarżony w zasadzie nie powinien odbywać kary pozbawienia wolności, nawet po obniżeniu jej do roku i sześciu miesięcy oraz po zaliczeniu siedmiu miesięcy tymczasowego aresztowania. SA nie wykluczył np. celowości i realności skorzystania przez oskarżonego z warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 152 kkw) poprzedzonego odroczeniem wykonania kary. Rozpoznawanie kasacji w Izbie Karnej SN trwa do około roku (informacja uzyskana w punkcie obsługi interesantów SN 13 lutego 2024 r.), zatem może zdarzyć się, że oskarżony odbędzie karę (jedenaście miesięcy) przed rozstrzygnięciem niniejszego środka zaskarżenia”.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji wchodzi w grę wyjątkowo, w razie zaistnienia szczególnych okoliczności, a to z tego względu, że kontrola kasacyjna dotyczy prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, które podlegają bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 k.k.w.). Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę zarzutów podniesionych w kasacji i ich widoczną zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Innymi słowy, ze względu na wagę podniesionych zarzutów, uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku może mieć miejsce, jeżeli zachodzi wysokie, niemal zbliżone do pewności, prawdopodobieństwo uchylenia prawomocnego wyroku. A zatem, zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22, LEX nr*

3477323; z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 105/23, LEX nr 3567070; z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890).

Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swego rodzaju prejudykату w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie do kasacji. Nie oznacza zatem, że procesowo niedopuszczalne jest w przyszłości uznanie zarzutów podniesionych w kasacji za oczywiście zasadne. Sam fakt podniesienia zarzutu odnoszącego się do wystąpienia kwalifikowanej wady prawnej nie oznacza jeszcze sam w sobie podstawy do wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Zarówno w odniesieniu do zarzutu podnoszącego wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jak i wszystkich pozostałych, trzeba wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby mieć charakter oczywistości.

W niniejszej sprawie kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. wymaga przeprowadzenia gruntownej analizy akt sprawy w części dotyczącej postępowania przed Sądem II instancji. Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Argumentem przemawiającym za wstrzymaniem wykonania kary w postępowaniu kasacyjnym nie może być stanowisko Sądu odwoławczego wyrażone w uzasadnieniu własnego wyroku, co do ewentualnej potrzeby (bądź braku takiej) odbycia kary przez skazanego. Jeśli takie byłoby przekonanie Sądu I lub II instancji, rzeczą właściwego Sądu jest uruchomienie odpowiednich instytucji postępowania wykonawczego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

r.g.

